

AUTE DE 15 DE JUNY DE 1994

Recurs d'audiència del condemnat en rebel·lia

RESULTANT: que el dia 29 de desembre de 1993, el Tribunal de Corts va dictar sentència que en la part dispositiva diu el següent: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem a Mònica F.M., a Ricard F.P. i a Èmpar M.P. a les penes a cada un d'ells de QUINZE MESOS DE PRESÓ, dels quals SIS MESOS FERMS I NOU MESOS CONDICIONATS al pagament de la indemnització en el termini de dos anys, a la multa de DUES CENTES MIL PESSETES (200.000) i a L'EXPULSIÓ DEFINITIVA DEL PRINCIPAT, així com al pagament de les despeses processals causades, pels delictes majors de falsedat, estafa i lliurament i expedició de lletres de canvi no responent a cap operació real. En concepte de responsabilitat civil, condemnem in solidum a Mònica F., Ricard F. i Èmpar M., a pagar la quantitat de TRES MILIONS TRES-CENTES SEIXANTA-NOU MIL PESSETES (3.369.000) més els interessos legals que es comptabilitzaran a partir del 15 de març de 1992.

RESULTANT: que aquesta sentència va ésser notificada al Lletrat Sr. Marc FORNÉ MOLNÉ, advocat defensor de Mònica F.M., Ricard F.P. i Èmpar M.P., l'1 de febrer de 1994; que en data 15 de febrer de 1994, el Lletrat Sr. Marc FORNÉ MOLNÉ va interposar recurs de Suplicació contra la sentència del Tribunal de Corts de 29 de desembre de 1993, havent estat la part dispositiva de dita sentència publicada per Edicte al BOPA núm. 12, Any 6, del dia 9 de febrer de 1994 als efectes de notificació als condemnats Mònica F.M., Ricard F.P. i Èmpar M.P., actualment en parador desconegut.

RESULTANT: que el Magfc. Ministeri Fiscal, citat el dia 28 de febrer de 1994, per proveïment del Tribunal de Corts, de l'1 de febrer de 1994, mitjançant escrit de 10 de març de 1994, compareix davant del Tribunal Superior de Justícia i diu que no procedeix donar lloc a l'admissió del recurs ja que, d'acord amb la jurisprudència d'aquest alt Tribunal, estant els recurrents en situació de processats en rebel·lia, procedeix interposar recurs d'audiència al rebel.

CONSIDERANT: que de conformitat amb l'al·legat pel Ministeri Fiscal quant en un judici se segueix i es resol en situació de rebel·lia, el recurs que procedeix interposar és el "d'audiència del condemnat en rebel·lia", regulat en els articles 276 a 281 del Codi de Procediment Penal, com "recurs específic" per a les esmentades situacions. I essent aquest el punt de vista que ja ha

expressat aquest Tribunal Superior en casos anterior (en les resolucions de 15-12-92, causa núm. 48-F/91; 18-5-93, causa núm. 12-EP/91, 13-7-93, causa 43-DE/90 i 26-EP/92, 29-12-93, causa 98-EP/92) es manté aquest criteri en el present cas, i procedeix declarar no haver-hi lloc a admetre el recurs de Suplicació interposat, sense perjudici que la part interessada pugui acudir al que legalment procedeix.

Vistes les disposicions legals d'aplicació,

DECIDIM: no donar lloc a l'admissió del recurs de Suplicació interposat pel Llettrat Sr. Marc FORNE MOLNÉ, en interès de Ricard F.P., Mònica F.M. i Èmpar M.P., contra la sentència dictada pel M. I. Tribunal de Corts en data 29 de desembre de 1993 en la causa núm. 19-F/92. Es condemna als recurrents al pagament de les despeses processals causades.

Remeti's les actuacions amb testimoni d'aquest Aute al M.I. Tribunal de Corts, per al compliment i execució.

Així ho acorden, manen i signen els Magistrats del M.I. Tribunal superior de Justícia Sala Penal, en dono fe.